

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

A Hajnal Magazin

2025. augusztus

Tartalom

FŐ CIKK	2
HOGYAN VÁLASZOL ISTEN AZ IMÁDSÁGRA	2
BIBLIAI TANULMÁNYOK	18
ISTEN ÉPÜLETE	18
A SZENTLÉLEK TEMPLOMA	22
TÖBBÉ NEM IDEGENEK	25
DICSŐÍTŐ ÁLDOZATOK	28
ÉLŐ KÖVEK.....	31
KERESZTÉNY ÉLET ÉS TANÍTÁS	34
TÚZBEN PRÓBÁLT ARANY	34

Kövesse nyomon a Bibliájában!

Hogyan válaszol Isten az imádságra

„Kérem tehát a férfiakat, hogy mindenütt imádkozzanak, szent kezekkel, harag és kétkedés nélkül.”

1 Timóteus 2:8

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy Isten meghallgatja imáinkat? Nem elég, ha csak hitünkben valljuk az imádkozást. Például több ezer szülő hitt az imádkozásban, és kérte Istent, hogy védje meg gyermekeit a csatatéren, de végül csak azt a hírt kapták, hogy gyermekeik meghaltak vagy súlyosan megsebesültek. Az sem magyarázza, miért van az, hogy amikor egy egész nemzet imádkozik a békéért, gyakran háborús forgószélbe kerül.

Másrészt viszont több ezer ember tanúsítja, hogy Isten meghallgatta imáikat gyermekeik biztonságáért. Mások arról tanúskodnak, hogy Isten milyen csodálatos módon megadta nekik az imáikban kért különleges áldásokat. Ezért pusztán a

tapasztalatok alapján úgy tűnhet, hogy Isten egyesek imáira válaszol, másokéra pedig nem ().

Ez azonban nem áll összhangban azzal, amit a Szentírás mond Istenről. A Biblia azt mondja, hogy „nem tesz különbséget” (ApCsel 10:34). Tehát biztosan van valami jó oka annak, hogy Isten egyes imákat meghallgat, másokat pedig nem. Ha megtaláljuk ezt az okot, az segíthet helyreállítani azok hitét, akiknek imái látszólag meghallgatásra nem találtak.

Az imádkozás a keresztény élet nagyon fontos része. Számos más vallás hívei is széles körben gyakorolják. Az imádkozás vágya elismerése annak, hogy függünk egy magasabb hatalomtól, és kifejezése annak a felismerésnek, hogy szükségünk van egy magunkon kívüli, nálunk bölcsőbb segítségre. Kétségtelen, hogy Isten örül mindazok őszinte vágyának, akik imádkozással próbálnak kapcsolatba lépni vele, mert ez legalábbis egy magasabb, felsőbb hatalom elismerése.

Az imádkozás szinte egyetemes vágya abból fakad, hogy az első ember, Ádám, Isten képmására lett teremtve (Mózes 1:27). Az ember bűnbe esése és halála következtében az isteni kép az ember jellemében jelentősen elmosódott, sok esetben szinte teljesen eltűnt. Ennek maradványai azonban még mindig megvannak, és egyik megnyilvánulása

az imádkozás iránti vágy. Lehet, hogy milliók vannak, akik soha nem imádkoznak, mégis gyakran érznek egyfaj t, hogy imádkozniuk kellene, és büntudatot érznek, mert nem teszik.

Isten örül teremtményei imádkozó szellemének. Miért hallgat azonban meg egyesek imáit, míg mások imái látszólag meghallgatásra nem találnek? Jézus utal a válaszra, amikor a korabeli emberek imádkozásáról beszél. Jézus elmagyarázta, hogy ők azért imádkoztak, hogy az emberek lássák és hallják őket, és azt hitték, hogy Isten meghallgatja őket, mert „sokat beszélnek”. (Máté 6:5-7). Ez arra emlékeztet minket, hogy vannak helyes és helytelen imádkozási magatartások, valamint helyes és helytelen módszerek. Sokan, akik imádkozni kezdenek, őszinték lehetnek, de módszerük nem megfelelő.

A Szentírás rámutat arra, hogy vannak helyes és helytelen dolgok, amelyekért imádkozhatunk. Jakab apostol így ír: „Kértek, és nem kaptok, mert rosszul kértek” (Jakab 4:3). Rendkívül fontos, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy milyen kegyelmeket kérhetünk Istentől. Nem várhatjuk el, hogy Isten meghallgassa azokat a kéréseinket, amelyeket csupán a fantáziánk diktál.

Az imádkozás célja

Az imádságnak isteni célja van, és nagyon fontos, hogy ezt szem előtt tartsuk, ha meg akarjuk érteni, miért maradnak egyes imák megválaszolatlanok (). Isten nem azért teremtette az imádságot, hogy megtudja, hogyan kell irányítani a földi ügyeket. Nem arra vár, hogy mi mondjuk meg neki, mit kell tennie. Neki megvannak a saját tervei és céljai, és ha meg akarjuk kapni az áldásainak gazdagságát, elengedhetetlen, hogy imáink összhangban legyenek ezekkel. Jakab szavaival élve, „rosszul” kérünk, ha úgy fordulunk Istenhez, hogy csak a saját vágyainkat mondjuk el neki, anélkül, hogy az ő akaratát keresnénk az életünkben.

A Szentírásban különböző típusú imákra hívják fel a figyelmünket. Ezek közül a legfontosabbak a hálaimák (Zsoltárok 92:1). Isten kétségtelenül örül, amikor teremtményei őt ismerik el áldásaik forrásaként, és ezért hálaadással emelik fel szívüket és hangjukat hozzá.

Vannak imádó imák, amelyek elismerik a Teremtő jellemének dicsőséges tulajdonságait – bölcsességét, igazságosságát, szeretetét és hatalmát. Az Isten dicsőítésének és jellemének imádatának vágya kell, hogy imádságaink nagy részének mozgatórugója legyen. – Zsoltárok 29:1,2

Isten irgalmért való imádságok is helyénvalóak. A Szentírás minden keresztényt arra buzdít, hogy bűneikért az imádság útján kérjék Isten bocsánatát (1 János 1:7-9). Pál ezt úgy fogalmazza, hogy „merészen járunk az irgalom trónjához”, hogy ott irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk minden szükségben. – Zsidók 4:16

Természetesen vannak olyan imák is, amelyek bizonyos áldásokat vagy kegyelmet kérnek az Úrtól. Ezekkel foglalkozunk most különösen. Vannak, akik egészségért imádkoznak, magukért vagy másokért. Vannak, akik gazdagságért imádkoznak. Vannak, akik védelmet kérnek utazásukra. Milliók imádkoznak a békéért. Gyakran előfordul, hogy egymással háborúban álló országok polgárai imádkoznak, hogy saját hadseregük győzedelmeskedjen. Feltételezzük, hogy mindazok, akik imádkozva fordulnak Istenhez, őszinték, és természetesen azt kérik tőle, ami számukra abban a pillanatban a legfontosabbnak tűnik. De vajon a Biblia igazolja-e azt a hitünket, hogy minden imádságnak a kérésnek megfelelően kell teljesülnie?

Lehet, hogy Isten meghallgatja egy szülő imáját, aki gyermeke biztonságáért imádkozik a csatatéren. Lehet, hogy meghallgatja egy nemzet békéjéért szóló imákat is. Ha és amikor ilyen imák meghallgatásra találnak, az egyszerűen azt jelenti,

hogy ez összhangban állt az isteni akaratával. Istennek van egy rögzített terve, amelynek megfelelően gondoskodik az emberi fajról. Ez a terv nem az emberi teremtményeinek szeszélyeinek és önző kívánságainak kielégítésére készült, és semmilyen imádkozás sem változtatja meg a terveit.

„Az imádság megváltoztatja a dolgokat” – mondják, de nem változtatja meg Isten terveit. Isten nem ránk, sem a nemzetekre néz, hogy megtudja, milyen változásokat kell végrehajtania, hogy jobb körülményeket teremtsen számunkra vagy a világ számára általában. Milyen kevés bizalmunk lenne egy olyan istenben, akinek a véleményét egyszerűen meg lehetne változtatni az emberek imádságainak ékesszólásával vagy meggyőző erejével!

„Legyen meg a te akaratod”

Imaikban Isten népének legfőbb gondja és vágya az kell, hogy legyen, hogy minden tapasztalatukban az Ő akarata teljesüljön. Erre kiváló példát találunk Jézus esetében. A Gecsemáné kertben, amikor a Mester letartóztatásával és halálával nézett szembe, „szomorúság és szorongás fogta el, és így szólt hozzájuk [tanítványaihoz]: Meghasad a szívem a bánattól. ... Kicsit továbbment, arcra borult, és imádkozva így szólt: Atyám, ha lehetséges, múljon el tőlem ez a kehely. De ne az én akaratom szerint, hanem a tiéd szerint.” – Máté 26:38,39

Isten akarata volt, hogy Jézus, az emberek Megváltója és Üdvözítője megaláztatásban és halálban részesüljön. Az isteni tervnek ezt a fontos jellemzőjét az Ő szent prófétái már előre megmondták. Jézus mindenekelőtt azt akarta, hogy Atyja akarata teljesüljön, függetlenül attól, hogy ez mit jelentett számára. Ezt később, amikor letartóztatására készült, megerősítette. Péter kardját rántotta, hogy megvédje Mesterét, aki így szólt hozzá: „Tedd a kardodat a hüvelyébe! Az a kehely, amelyet az Atyám adott nekem, nem fogom-e meginni?” – János 18:10,11

Jézus követőinek kiváltsága, hogy vele együtt szenvednek és meghalnak. Pál arról beszélt, hogy „Krisztussal együtt keresztre feszítettek”, és azt is írta: „Nektek adatott Krisztusért, hogy nemcsak higgyetek benne, hanem szenvedjete is érte” (Gal 2,20; Fil 1,29). Arra vagyunk hívva, hogy kövessük Jézus nyomdokait, ezért tudjuk, hogy nem Isten akarata, hogy megkíméljen minket minden nehézségtől. Így, ahogy Jézusnak is, nekünk is az kell, hogy legfőbb gondunk az legyen, hogy az Úr akarata teljesüljön halandó testünkben. Lehet, hogy az Úr akarata az, hogy egy ideig élvezzünk bizonyos földi áldásokat. Imádságaink terhe azonban nem ezekért kell, hogy legyen, hanem azért, hogy minden élettapasztalatunkban az Ő akarata teljesüljön.

Jézus ezt a gondolatot továbbfejlesztette, amikor azt mondta tanítványainak, hogy amíg őbenne maradnak, és az ő szavai bennük maradnak, bármit kérhetnek imádságban, és megadatik nekik (János 15:7). Ez úgy tűnhet, mintha biztosítanánk, hogy kiváltságunk van arra, hogy bármit kérjünk Istentől, ami eszünkbe jut és amit akarunk (), de ez nem így van.

Figyeljük meg a Mester kijelentéséhez fűzött feltételt: „Ha én bennem maradok, és az én szavaim bennetek maradnak.” Krisztusban maradni azt jelenti, hogy tagjai vagyunk az ő testének, ő pedig a mi fejünk. (Kolossé 1:18). Ez azt jelenti, hogy az ő gondolatai a mi gondolataink lesznek, és az ő tervei a mi terveink. Ha akaratunkat így teljesen átadtuk Istennek Krisztuson keresztül, akkor nem lesz saját akaratunk, ezért imáink nem azt fogják kérni, amit mi akarunk, hanem csak azokat a dolgokat, amelyek összhangban vannak a fejünk akaratával. Ha így imádkozunk, összhangban az Úr akaratával, biztosak lehetünk abban, hogy kedvező választ kapunk.

Ez összhangban van egy másik kijelentéssel, amelyet Jézus tett tanítványainak, amikor arról tájékoztatott minket, hogy a Mennyei Atya örömmel adja a „Szent Szellemet azoknak, akik kérik tőle”. (Lukács 11:13). Isten Lelkével telve lenni azt jelenti, hogy gondolatainkban az Ő gondolatait követjük, és

2025. augusztus

életünk azoknak megfelelően alakul. Akkor nem fogunk Istentől más áldásokat kérni, csak azokat, amelyeket megígért nekünk, és így soha nem fogunk kételkedni abban, hogy imáink meghallgatásra találhatnak.

„Jöjjön el a te országod”

A Lukács 11:1 feljegyzi a tanítványok kérését: „Uram, taníts minket imádkozni.” Erre válaszul Jézus megadta nekik azt, amit ma „Az Úr imádságaként” ismerünk. Ebben a mintaimádságban útmutatást kapunk arra, hogy miről imádkozhatunk.

Ennek a rövid imavázlatnak fontos része a megfelelő módszer, ahogyan Istenhez fordulunk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved” (2. vers). A Szentírásban Ádámot „Isten fiának” nevezik. (Lukács 3:23,38). Amikor azonban vétkezett, elvesztette fiúi mivoltát, elidegenedett Istentől, és halálra ítélték. Ádám gyermekei, az egész emberi faj, szintén elszakadt Istentől, ezért nem tudják őt megfelelően „mennyei Atyáknak” szólítani. Ez a kiváltság kizárólag azoké, akik megbánták bűneiket, elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak, és teljes odaadással, vagy szentséggel elkötelezték életüket Istennek, hogy az Ő akaratát cselekedjék. Ők úgy vannak ábrázolva,

mint akik megkapták Isten fiúi lelkét, és így az Ő gyermekeivé váltak. - Róma 8:15; Galata 4:6

Isten gyermekeként ezek mindenekelőtt azt fogják kívánni, hogy tiszteljék Atyjuk nevét. Így szavakkal és tettekkel mindig az lesz a hozzáállásuk: „Szenteltessék meg a te neved.” Mennyei Atyánk nevét megfelelően megszentelni azt jelenti, hogy amikor imádkozva közeledünk hozzá , azt úgy tesszük, ahogyan Jézus a Szentírásban megmutatta nekünk. Ő elmagyarázta, hogy imáinkat az ő nevében kell felajánlanunk. – János 15:16

Ennek oka van. Az igazságosan elítélt faj tagjaként nincs helyünk az isteni trón előtt, csak Jézus, a mi közbenjárónk által. (1 János 2:1). Az ő nevében és az ő kiontott vére által kivívott érdemén keresztül kiváltságunk van, hogy „bátran” járuljunk a kegyelem trónjához, hogy bocsánatot és minden más áldást kérjünk, amelyet szerető Mennyei Atyánk megígért nekünk. (Zsidók 4:16). Ha helyesen szenteljük meg az ő nevét, soha nem merünk Jézuson kívül máshoz fordulni.

Ha követjük az Úr imájának példáját, kérésünk nem annyira saját magunkért lesz, hanem mások áldásáért. Erre utal az imádság első kérése: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6:10; Lukács

11:2). A válasz erre a kérésre sok évszázadon át imádkozók kérdésére is válasz lesz. Ez a válasz minden ember jogos vágyait kielégíti. Békét, egészséget és örök életet jelent mindazok számára, akik az Úr királyságának igaz törvényeihez igazodnak.

Az áldások, amelyekre az emberi faj vágyik, és amelyekért milliók imádkoznak, mind Isten által előre megtervezettek, és az Ő minden prófétáján keresztül megígért királyságában biztosítottak. Ezekben az ígéretekben sok részletet találunk azokról az áldásokról, amelyeket az ígér az embereknek, beleértve a meghaltak feltámadását is. Isten nem volt közömbös az emberek szenvedései iránt, és nem sűket füleket mutatott segítségért kiáltóiknak. Amikor eljön az ideje, imáikra adott válasza messze meghaladja mindazt, amiben valaha is mertek reménykedni.

Vegyük például azokat a szülőket, akik gyermekük biztonságáért imádkoznak a csatatéren. A szülők szeretik gyermeküket, és semmi sem jelenthet nekik többet, mint hogy biztonságban hazatérjen a családi otthonba. Ha azonban a gyermek nem tér vissza, első gondolatuk az lehet, hogy Isten nem törődik vele, hogy nincs irgalma. Mennyire másképp éreznének a szülők, ha hinni tudnának abban, hogy

Isten sokkal kielégítőbb hazatérést biztosított, mint amit imádkozásukban valaha is elképzelték!

Milyen keveset tudnak néha a szülők azokról a nehézségekről és szenvedésekről, amelyektől gyermeküket megmentheti az, hogy elalszik a halálban. Végül is mind a szülők, mind a gyermekek egy haldokló faj tagjai, és a csatatéren való halál és a későbbi, öregkori halál közötti különbség csak pillanatnyi, ha az örökkévalóság végtelen kiterjedéséhez viszonyítjuk. Ebből a szempontból kell megtanulnunk tekinteni az imádság témájára és arra, ahogyan Isten válaszol kérésünkre.

Az a tény, hogy imádkozunk Istenhez, elismerése annak a hitünknek, hogy az Ő bölcsessége, hatalma és szeretete messze meghaladja a miénket. Mégis gyakran elfelejtjük ezt, és úgy érezzük, hogy nem tisztelte meg imáinkat, mert nem úgy válaszolt rájuk, ahogy mi szeretnénk volna, a mi csekély képességeinkkel. A halálra ítélt életünk nagyon rövid. Az eredményeket aszerint ítéljük meg, hogy eléri-e az érettséget ebben a rövid időben, amelyről tudunk. Isten cselekedeteit azonban nem ebből a szempontból kell megítélnünk.

A Szentírás úgy beszél Istenről, mint „örökkévaló” (Zsoltárok 41:13; 90:2). Nincs szükség arra, hogy tervének bármelyik szakaszát a mi rövid életünk alatt befejezze, még akkor sem, ha az egyéni kérésünkkel

kapcsolatos. Ha ma imádkoznánk Istenhez valami különleges áldásért, ami összhangban áll az Ő akaratával, és a válasz csak holnap vagy akár holnapután érkezne, nem veszítenénk el a hitünket, hanem örülnénk, amikor a válasz megérkezik. Istennek is vannak „holnapjai”. Napjai nem órákban mérhetők, mert korszakok, és az Ő „holnapja”, Krisztus ezeréves királyságának korszaka, az összes áldás, amelyre a világ jogos vágyakozással vár, és amelyért milliók kérték Istent, bőségesen árad majd az emberiségre. Ezt felismerve az emberek így fognak válaszolni: „Ez a mi Istenünk, akire vártunk, ... örülni fogunk és vigadni fogunk az ő üdvösségében.” – Ézsaiás 25:9

„Ahogy a mennyben”

Már megtanultuk, hogy Isten nem válaszol olyan imádságra, amely nem áll összhangban az ő akaratával. Az Úr imájában ez az elv világosan meg van fogalmazva. Az imádságban Isten áldását kérjük a föld népe számára – nem pedig bármilyen állítólag jó dolgot, amire vágyakozhatnak, hanem olyan dolgokat, amelyek összhangban állnak az isteni akaratával: „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” – Máté 6:10

Milyen nagy szabadságot adott nekünk az Ő akaratával összhangban lévő dolgokban! Isten

akarata a mennyben teljesedik, és az Ő szándéka, hogy a földön is ugyanolyan mértékben teljesedjen. Természetesen nem tudjuk, hogy Isten akarata a mennyben milyen módon teljesedik, de ésszerűen biztosak lehetünk abban, hogy a gonosz, ami most a földön létezik, nem sújtja azoknak az életét, akik a szellemvilágban, azaz a mennyben élnek.

A háború az egyik legnagyobb gonoszság, amely nem áll összhangban az isteni akaratával. Ezért imádkoznunk kell a békéért. „ ” (Zsoltárok 122:6; Nahum 1:15). Valójában nem imádkozhatnánk azért, hogy Isten akarata a földön is úgy történjen, mint a mennyben, anélkül, hogy a békéért imádkoznánk. A békéért való imádságainknak összhangban kell állniuk Isten békét teremtő tervével, azaz az Ő királyságának tervével. (Ezékiel 37:21-28). Megígérte, hogy királyságot alapít, kormányt hoz létre. Jézus lesz a király abban a kormányban. „A kormányzás az ő vállán lesz” – írta Ézsaiás, és „a kormányzásának növekedése és a békének nem lesz vége”. – Ézsaiás 9:6,7

Kétségtelen, hogy Isten szimpátiával tekint az emberiség háború megszüntetésére irányuló vágyára. Amikor a nemzetközi feszültség magasra szökik, és a háború elkerülhetetlennek tűnik, mindkét oldalon a jámbor emberek kénytelenek imádkozni a békéért. A háborút fenyegető ellentétek megoldódhatnak vagy sem, de tudjuk, hogy végül

2025. augusztus

egyetemes és tartós béke fog bekövetkezni. Nem azért, mert a nemzetek végre megtalálják a béke megvalósítható receptjét, hanem azért, mert „a Béke Fejedelme” átveszi a föld kormányzását (Ézsaiás 9:6). Akkor teljesül az imádság: „Jöjjön el a te országod!”

Krisztus kormányzását a Szentírás „az ÚR hegyének” szimbolizálja. Mika 4:1-4-ben azt olvassuk, hogy eljön az idő, amikor az emberek azt mondják: „Menjünk fel az ÚR hegyére, Jákób Istenének házába, és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein járunk, mert a törvény Sionból, az ÚR szava Jeruzsálemből fog kijönni. És ítéld majd a sok nép között, és megfeddi a távoli erős nemzeteket, és kardjaikat ekévé, lándzsáikat szőlővesszővé kovácsolják; nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút. Mindenki ül a szőlőfája és a fügefája alatt, és senki sem ijeszt meg őket, mert a Seregek Urának szája mondta.”

Milyen csodálatos program a leszereléshez! Ez Isten terve, és amikor békéért és a nemzetek leszereléséért imádkozunk, tegyük azt abban a biztos tudatban, hogy Isten meghallgat minket, és imáinkra az Ő akaratának megfelelően fog válaszolni, ami az Ő országán keresztül fog megvalósulni. „Ő szünteti meg a háborúkat” – jövendölte Dávid. – Zsoltárok 46:9

Ennek a fontos témának a második része a *Hajnal* magazin következő számában fog megjelenni. Ebben részletesen megvizsgáljuk az Úr imájának többi részét. Megvizsgáljuk továbbá Isten földi királyságának további aspektusait, amely a Szentírás szerint minden embert megáld, és választ ad a több évszázadon át elmondott milliók szívből jövő imájára.

Isten épülete

***Kulcsvers: „Mert más alapot senki nem tehet,
mint azt, amely már lerakva van, azaz Jézus
Krisztus.”***

1 Korinthus 3:11

***Kiválasztott igeszakasz:
1 Korinthus 3:9-17***

Bármilyen szép és szerkezetileg stabil is legyen egy épület, ha nem megfelelő alagra épül, nem fog megmaradni. Hamarosan repedések jelennek meg, a padló és a falak meggörbülnek, a tető megsüllyed, darabok kezdenek lehullani, és az egykor ember keze által emelt impozáns műalkotás használhatatlanná válik, elhagyatott, csúnya látványt nyújt, és csak a rombolásra vár. Milyen fontos egy szilárd, mozdíthatatlan alap, amely sík és derékszögű, és alkalmas arra, hogy sok generáción át megtartsa azt, ami ráépül. Pontosan ilyen biztos és örök alapot raktak le számunkra, amelyre építhetjük hitünk szerkezetét Istenben és ígéreteiben.

Ahogy Pál apostol mondja kulcsversünkben, ez az alap Jézus Krisztus.

Ezt a képet tovább bővítve az apostol így ír: „Ti vagytok Isten épülete”, hangsúlyozva, hogy az Úr minden szentségben élő gyermeke Krisztus szilárd alapjaira építi fel Istennek tetsző jellemét. – 1 Korinthus 3:9

Ennek az illusztrációnak a jelentését más szavakkal fejezi ki Pál apostol, amikor azt írja: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az.” (2 Korinthus 5:17). Hogyan juthatunk Krisztusba? Először is meg kell ismernünk őt és alapvető szerepét Isten üdvözlési tervében. El kell ismernünk, hogy Jézus a Mennyei Atyja iránti szeretetének és saját szeretetének kifejezéseként életét váltsággul adta, helyettesítve Ádám és az általa elítélt faj elvesztett életét. (Róma 5:18,19; 1 Timóteus 2:5,6). Ez azt jelenti, hogy Jézust elismerjük Megváltónkként, üdvösségünk alapjaként.

Ha igazán megértjük, mit tett Krisztus értünk, és teljes szívünkben hiszünk benne, az életünk irányában hatalmas változás következik be. Az apostol így magyarázza: „Krisztus szeretete kényszerít minket, mert így ítéljük meg, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindnyájan meghaltunk; és hogy ő meghalt mindenkiért, hogy azok, akik élnek, ne többé maguknak éljenek, hanem annak, 2025. augusztus

aki értük meghalt és feltámadt.” – 2 Korinthus 5:14,15

A lecke kontextusában Pál ezt a munkát ahhoz hasonlítja, hogy Krisztus alapjaira „arannyal, ezüsstel, drágakövekkel” építünk, amelyek az Ő Igéjének értékes igazságait és drága ígéreteit jelképezik (1 Korinthus 3:12). „Mi vagyunk az Ő alkotása, Krisztus Jézusban teremtetünk jó cselekedetekre, hogy azokat cselekedjük.” – Efézus 2:10

A keresztény növekedés egyik alapvető feltétele a hit Isten láthatatlan dolgában. A korinthusi gyülekezet, amelynek Pál írt, ezzel kapcsolatban nehézségekkel küzdött. Pál azt mondta róluk, hogy testi, vagyis földi, emberi nézőpontúak. Ennek eredményeként túl nagy jelentőséget tulajdonítottak a látható emberi vezetőknek. - 1 Korinthus 3:1-4

Itt rámutat arra, hogy mennyire fontos, hogyan építünk az alapra, amelyet kaptunk. Az apostol utal arra, hogy egyesek „fával, szénával, szalmával” építettek, azaz emberi módon, a test szellemét kifejezve – ami nem állná ki Isten ítéletének próbáját (12-15. versek). Pál tudta, hogy a keresztények építkezésének alapja Krisztus és Isten láthatatlan vezetésének elismerése kell, hogy legyen. „Ki tehát Pál, és ki Apollós, ha nem szolgál,

akik által hittetek? ... Én ültettem, Apollós öntözött,
de Isten adta a növekedést.” – 1 Korinthus 3:5,6

A Szentlélek temploma

Kulcsvers: „Vajon nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma, aki bennetek van, akit Istentől kaptatok, és nem a tiétek?”

1 Korinthus 6:19

Kiválasztott igeszakasz:

1 Korinthus 6:12-20

A mai lecke versei a korinthusi gyülekezetben tapasztalt erkölcsi romlásra vonatkoznak, amelyről Pál apostol tudomást szerzett. „Nem jó, hogy dicsekedtek” – írta (1 Korinthus 5:6). Nyilvánvalóan büszkék voltak hamis testvéri szeretetükre, ami miatt tolerálták ezt a helyzetet.

Az egyik bűnös esetében, akire Pál felhívta a figyelmet, azt tanácsolta, hogy a gyülekezet zárja ki azt a személyt a közösségből. Pál ezt a cselekedetet a „kovász” eltávolításának nevezte a közösségükből (2-7. versek). A kovász a Szentírásban a bűn egyik formájának szimbólumaként szerepel.

Talán furcsának tűnik, hogy az Úr népének gyülekezetében ilyen erkölcstelenség létezett, de

nem annyira, ha figyelembe vesszük a korinthusi „” (keresztények) korábbi szokásait, akik elfogadták Krisztust és csatlakoztak az ő népéhez. A korinthusi lakosság nagy része pogány isteneket imádott. Köztük a görög és római szerelem istennői, Afrodité és Vénusz voltak a leginkább imádottak. Mivel a erkölcstelenség valószínűleg része volt korábbi imádatuknak, a korinthusi gyülekezetben eleinte nem tekintettek rá olyan megvetéssel, mint ahogy kellett volna. Az ilyen tolerancia azonban teljesen ellentétes volt Isten akaratával, ezért Pál drasztikus lépéseket tett a rendetlenség helyreállítására.

Mindazonáltal Pál szeretetből állt ki a rosszal szemben. Ezt a korinthusi gyülekezetnek írt második levelében tárja fel (2Korinthus 2:1-11). Pál azt tervezte, hogy meglátogatja ezeket a testvéreket, és nem akart semmit, ami elrontaná az alkalom örömét. Dicsérte a gyülekezetet, amiért megtette azt, amire ő is sürgette a vétkes ellen. Figyelembe vette azt is, hogy ez az ember megtanulta a leckét. Hogy ne terhelje őt túlzott bánattal, Pál most azt javasolta a gyülekezetnek, hogy bocsássanak meg neki, és vegyék vissza a közösségbe. Pál elmagyarázta, hogy ha a gyülekezet így cselekszik, ő is örülni fog velük együtt. Így látjuk, hogy Pál nemcsak azt akarta, hogy a rosszat helyrehozzák, hanem azt is, hogy a

vétkesnek megbocsássanak, és visszavegyék a közösségbe.

Kulcsversünk azt mondja, hogy a test a „Szentlélek temploma”, amely bennünk van. A templomok jól ismertek voltak az ókoriak számára, mind a zsidók, mind a pogányok számára. Izraelben a templom szimbolikusan Isten és népe találkozási helye volt. Izrael jámborjai szent, szent helynek tekintették, és a hívők igyekeztek ezt megőrizni. Azonban gonosz királyok uralkodása alatt a templomot bemocskolták a falai között felállított bálványimádás.

A templom szimbolikája az Újszövetségben kétféleképpen jelenik meg. Az elsőt a mai leckében találjuk, ahol Pál minden hívő testét „templomnak” nevezi, Isten Szent Szellemé által lakott helynek, amelyet tisztán és szennyezetlenül kell tartanunk. A második templomképet az apostol Péter mutatja be. Írta: „Ti is, mint élő kövek, épültök fel lelki házzá.” (1 Péter 2:5). Itt minden szentségben élő hívőről van szó, nem templomként, hanem kőként, amelyet Isten királyságának szellemi „házának” vagy „templomának” részévé készítenek. - Zsidók 3:6; Efézus 2:19-22; Máté 6:10

Többé nem idegenek

Kulcsvers: „Így tehát többé nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentekkel együtt polgártársak, és Isten házanépe.”

Efézus 2:19

Kiválasztott igeszakasz:

Efézus 2:11-19

Azok számára, akik szívből elfogadják a Jézus váltságul hozott áldozatának vérén keresztül biztosított megváltást, az egyik legszebb eredmény az, hogy amikor feltétel nélkül felszentelik magukat, különleges szövetségi kapcsolatba lépnek Istennel. Ez az elrendezés új státuszt jelent azok számára, akik így lépnek be, amelyben már nem idegenek Istentől, hanem fiainak tekintik őket. (Róma 8:14-16; 1 János 3:1,2). Ezzel összhangban Pál máshol így ír: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régiek elmúltak, íme, minden új lett.” – 2 Korinthus 5:17

Az Efézus 2:8-10-ben az apostol azt mondja, hogy csak a hit és Isten kegyelme által lehet elnyerni ezt az új fiúi státuszt. Nincs olyan cselekedet, amit mi, bűnös emberek () tehetnénk, hogy ezt elérjük. Azt

mondja: „mi az ő alkotása vagyunk”. Mégis, miután elértük ezt az állapotot, Krisztus Jézus által képesek vagyunk Istennek tetsző cselekedeteket véghezvinni. Ez látszólagos paradoxon. Egyrészt nem tehattunk semmit, hogy elnyerjük ezt az új kapcsolatot, de miután beléptünk az Istenséggel kötött fiúi szövetségbe, képesek vagyunk, sőt kötelesek vagyunk Istennek tetsző cselekedeteket véghezvinni. Jakab apostol azt mondja: „A hit, ha cselekedetek nélkül van, halott.” – Jakab 2:17

Isten gyermekeként végzett cselekedeteink legfontosabbak a Krisztusban, a mi Fejünkben gyökerező jellemgyümölcsök fejlődése és külső megnyilvánulása. (János 15:8; Galata 5:22,23). Az elfogadható cselekedetek közé tartozik az áldozat és a szolgálat is az Úr, az Ő Igazsága és Krisztusban lévő testvéreink érdekében. - Róma 12:1; Efézus 4:14,15; Galata 5:13

Pál a leckében azt mondja, hogy a pogány hívők „idegenek voltak Izrael közösségétől, és idegenek az ígért szövetségeitől, remény nélkül és Isten nélkül”. (Efézus 2:12). Azonban eljött az idő, amikor Krisztus vére hatással volt mindazokra, akik halló füllel és hittel teli szívvel hallgattak rá, legyenek azok zsidók vagy pogányok. Mindenkinél lehetősége volt arra, hogy a rendelkezésre álló eszközök, Krisztus Jézus által új státuszát igényelje.

A hívő zsidók számára, akik évszázadok óta a „parancsolatok törvénye” alatt éltek, ez azt jelentette, hogy kiléptek abból a rendszerből, és Krisztushoz fordultak (15. vers). Teljesen bebizonyosodott, hogy csak egy tökéletes ember tudta betartani ezeket a korábbi rendeleteket, és így élvezni az azokhoz kapcsolódó földi ígéreteket. Csak Jézus, aki büntelen volt, volt képes erre. Ő azonban feláldozta ezeket a földi kiváltságokat, hogy az emberiségnek, mind a zsidóknak, mind a pogányoknak, kiutat biztosítson a bűn és a halál rabságából. Így Jézus által „mindnyájan [zsidók és pogányok] egy Lélek által hozzáférhetünk az Atyához” (18. vers).

Kulcsversünkben Pál kijelenti, hogy mindazok, akik ebbe az új kapcsolatba léptek, korábbi státuszuktól függetlenül, most egy csoport tagjai, „Isten házanépe”. Ennek a szimbolikus „háznak” alapja „az apostolok és a próféták, és maga Jézus Krisztus a sarokkő” (20. vers). Amikor az építkezés befejeződik, és minden tag – minden kő – a helyére kerül, az nem csak egy épület lesz, hanem egy „szent templom”, „Isten lakóhelye” (21, 22. vers). Ebből a templomból, amely a szimbolikus Új Jeruzsálemben található, áradnak majd az áldások a messiási királyságban a föld minden családjára. - Jelenések 21:1-7,22-24

Dicsőítő áldozatok

Kulcsvers: „Ezért áldozunk neki dicsőítő áldozatot, azaz ajkaink gyümölcsét, hálaadással az ő nevének.”
Zsidók 13:15

Kiválasztott igeszakaszok:
Zsidók 13:12-21

A mai leckében Pál apostol Jézus áldozatáról és szolgálatáról beszél, valamint azokról is, akik az ő nyomdokaiba léptek, az egyháztól. Ezzel az apostol visszatér Izrael sátoros rendjének szolgálatára és áldozataira, amelyeket a Mózes második és harmadik könyve részletez. Pál így fogalmaz: „Nekünk van oltárunk, amelyről azoknak, akik a sátorban szolgálnak, nem szabad enniük. Azok az állatok, amelyeknek vérét a főpap a bűnökért a szentélybe viszi, a táboron kívül égne el. Jézus is, hogy a saját vérével megszentelje a népet, a kapun kívül szenvedett. Menjünk tehát ki hozzá a táboron kívülre, hordozva az ő gyalázatát.” – Zsidók 13:10-13

Pál folytatja, amint azt kulcsversünkben olvashatjuk, és arra buzdítja Jézus követőit, hogy folyamatosan „ ” áldozzák Istennek „a dicséret áldozatát”. Ezt az áldozatot „ajkaink gyümölcseként, az ő nevének hálaival” írja le, majd hozzáteszi: „A jót cselekedjétek, és ne felejtsetek el az osztozást, mert ilyen áldozatok tetszenek Istennek.” – 15-16. vers

Az apostol szavai emlékeztetnek minket a tabernákulum arany füstölőjének paraszára szórva édes illatot árasztó füstölőre, amely behatolt a Szentek Szentjébe, jelképezve Isten jelenlétét (2Mózes 30:1-8). Bizonyára a dicsőítő áldozatok, az ajkaink által Istennek mondott hála, a jót cselekedni és egymással közösségben élni olyanok, mint a tömjén, édes illat a Mennyei Atyánk számára. Egy másik helyen Pál ilyen áldozatokról beszél, mint „édes illatú áldozat, Istennek tetsző, kedves áldozat” (Filippi 4:18).

A témánk egy másik aspektusáról az apostol így írt: „Mert ő [Jézus] meghalt, egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek. ... Úgy tekintsétek magatokat is, mintha meghaltatok volna a bűnnek.” (Róma 6:10,11). Örülünk, hogy Pál emlékeztet bennünket arra, hogy a bűnnek való meghalásunk elszámolt dolog, mivel még mindig tökéletlenek vagyunk a testben. Azonban Jézus vérének nekünk való jóváírása miatt isteni hatalmunk van arra, hogy

áldozatunkat és „ ” szolgálatunkat „szentnek, Istennek tetszőnek” tekintsük. – Róma 12:1

Csodálatos kiváltság és nagy megtiszteltetés, hogy meghívást kaptunk, és csak akkor tudjuk értékelni az isteni megbékélési tervben betöltött áldott szerepünk valóságát, ha hitünkkel hisszük, hogy Krisztus vére teszi áldozatunkat elfogadhatóvá. Hiszük, ahogy Pál is hitte, hogy „magunktól nem vagyunk képesek semmire, de Istenünkkel együtt képesek vagyunk mindenre”. (2 Korinthus 3:5). Elfogadhatjuk azt a biztosítékot, hogy Ádámtól örökölt tökéletlenségeinket Krisztus igazságának köntöse fedi, és így elfogadhatóak vagyunk Isten előtt, mint Krisztus egyetlen testének leendő tagjai. - Ézsaiás 61:10; Filippi 3:9; 1 Korinthus 12:12,27

Legyen tehát mindennapi feladatunk, hogy szolgáljuk Istent, az Ő igazságának és igazságosságának ügyét, valamint Krisztusban testvéreinket. Legyen feladatunk továbbá, hogy hirdessük az „evangéliumot a királyságnak” ennek a világnak a szegény, sóhajtozó teremtményeinek. (Máté 24:14). „Mert ilyen áldozatokkal tetszik Istennek.” Így „dicsőítő áldozatunk” dicsőséget és dicsőséget hoz szerető Mennyei Atyánknak és Fiának, Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak.

Élő kövek

Kulcsvers: „*Ti is, mint [élő] kövek, felépítettek egy szellemi házat, egy szent papságot, hogy szellemi áldozatokat mutassatok be, amelyek Istennek Jézus Krisztus által tetszőek.*”

1 Péter 2:5

Kiválasztott igeszakasz:

1 Péter 2:1-12

„ ” (Isten népe) kifejezésnek különböző jelentései voltak és különböző eredményei az emberiség története során. Az Ószövetségben például megismerjük Izráel népét, amely sok évszázadon át alkotta Isten népét, hűséges és hűtlen időszakokkal váltakozva (2Móz 6:7). Isten földi királyságában az egész megváltott emberiségnek lehetősége lesz arra, hogy Isten népévé váljon. – Jelenések 21:3-7

A mai leckében Péter apostol a pünkösd óta élő, jelenlegi korszakban Isten népéhez szól, azokhoz, akik földi ambícióikat feláldozzák a „első feltámadásban” várható mennyei jutalom reményéért. (Jelenések 20:6). Péter elmagyarázza, hogy ezek „szellemi házként” épülnek. Ők, „ ” „Isten előre tudása szerint kiválasztottak”. - 1 Péter 2:5; 1:2

A jelenkori Isten népe felelősséget visel, amelyet Péter így fogalmaz meg: „hogya hirdessétek annak dicsőségét, aki titeket a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott” (1 Péter 2:9). Egyszer sötétségben voltunk, elszakítva Istentől, de elhívattunk, hogy az ő népe legyünk. Ennek eredményeként egyik legnagyobb kiváltságunk az, hogy „hirdessük” Isten dicsőségét az evangélium örömhírének hirdetésével, és ahogy Jézus tanította: „Így ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti Atyátokat, aki a mennyekben van.” – Máté 24:14; 5:16

„Szent papságként” Isten népe el van választva a világtól, hogy szolgáljon. Az, hogy részesei vagyunk ennek a papságnak, annak az eredménye, hogy eljöttünk az Úr Jézus Krisztushoz, félretettük testünk bukott hajlamait, és áldozatot hoztunk. (1 Péter 2:1,5). Jézus azt mondta, hogy a világban vagyunk, de „nem a világból valók”. (János 17:14). Azok, akik halálukig hűségesek maradnak, a királyságban a „királyi papság” tagjai lesznek, amikor a dicsőséges egyház, Jézussal az élén, az emberiségnek az igazság tanítója lesz. - 1 Péter 2:9

Ahogy kulcsversünkben is olvashatjuk, Jézushoz való csatlakozással élő kövekké válunk, amelyekből „szellemi ház” épül. Péter nem azt mondja, hogy mi

építjük ezt a szellemi házat, hanem hogy mi „épülünk” bele. Minden kő meg lesz formázva, faragva és csiszolva, hogy tökéletesen illeszkedjen a helyére Isten terve szerint. Ennek a szellemi háznak a részeként, amely Jézus szilárd alapjára épül, váltságul mindenkiért, értékké válunk Isten szemében.

Ezenkívül Isten népe a jelenben „különleges népnek” nevezett (1 Péter 2:9; Titus 2:14). A „különleges” szó azt jelenti, hogy „Isten tulajdonának népe” vagy „célra teremtett nép”, ami arra utal, hogy Istennek különleges küldetése van számukra az életben.

Ezeket „Krisztus drága vérével” váltották meg (1 Péter 1:18,19). Teljesen szentelték, vagyis elkötelezték magukat az Úrnak, és életüket áldozatul ajánlották neki, miután Krisztus által elfogadottá váltak. (Róma 12:1). Életük teljesen Istennek szentelt. „Most Isten népe vagytok, akik nem kaptatok irgalmat, de most irgalmat kaptatok”, úgyhogy Isten különleges kincsének tekinti őket. – 1 Péter 2:10

Tűzben próbált arany

***„Azt tanácsolom nektek, hogy tőlem vegyetek
tűzben próbált aranyat, hogy gazdagok
legyetek.”***

Jelenések 3:18

Jézus halála és feltámadása óta eltelt közel kétezer év során menyeei Atyánk meghívást intézett egy különleges keresztény csoportnak, akik Krisztus dicsőséges királyságának jövőbeli kormányzása alatt részesülnek az áldásban, és meggyógyítják a bűnbeteg és haldokló emberi családot. E lecke nyitó igéjében feltámadott Urunk nagyon különleges módon beszél e különleges csoportról, hűséges követőiről, akik „tűzben próbált arany” értékű jellemre tesznek szert.

János, a Jelenések írójának írásaiból egyértelműen kiderül, hogy miután Urunk Jézus követői elhívtak a világból, meg kell tisztulniuk, megtisztulniuk és az Ő jellemképéhez kell igazodniuk. Hogy segítsen nekik ebben a törekvésben, Jézus néhány nagyon fontos lelki ajándékot ad nekik, amelyekre szükségük lesz a hűséghez. A nyitó versünk azzal folytatódik, hogy

ezeknek azt mondja, hogy „fehér ruhát kell viselniük, hogy felöltözzenek, és ne látszódjon meg a meztelenségük szégyene ; és kenjék meg a szemüket szemkenőccsel, hogy lássanak”.

Nagyon értékes

Ma az arany a három legértékesebb fém egyike, a bibliai időkben pedig a legértékesebb volt. Általában kis mennyiségben található, ezért nagyon ritka. Az arany az első fém, amelyet a Biblia említ, és a Pison névvel társul, amelynek jelentése „ ” („növekedés”), „ ” („növekszik”), az Édenkertből kifolyó négy folyó egyikének neve. A folyó jól szimbolizálja az emberi családot, amelyből egy különleges osztály lesz kiválasztva, amelyet Pison, az Édenkertből kifolyó folyó első ágának neve jelképez. A Szentírásban ezt olvashatjuk: „Egy folyó folyt ki Éden földjéről, öntözte a kertet, majd négy ágra szakadt. Az első ág, a Pison, Havila egész földjét öntötte, ahol arany található. Azon a földön az arany rendkívül tiszta; illatos gyanta és ónixkő is található ott.” – Mózes első könyve 2:10-12

Az aranyat nemcsak ritkasága miatt értékelik, hanem azért is, mert tartós és szép. Az ókorban, még Ábrahám nevének megváltoztatása előtt is, a gazdagság és a tekintély mércéjeként tartották számon. „Ábrám nagyon gazdag volt marháiban, ezüstben és aranyban.” (Mózes 13:2). Az idők során,

2025. augusztus

egészen a mai napig, az aranyat nagyon keresték, sőt, mintegy felhalmozták. A Szentírás azonban megjövendöli azt az időt, amikor ez a felhalmozott gazdagság haszontalanná válik, és a jelenlegi világ és gonosz intézményei elbuknak. Jakab így ír: „Hallgassatok, gazdagok, sírjátok és jajgassatok a rátok váró nyomorúság miatt. A gazdagságotok megromlott, a ruháitokat molyok ették meg. Az aranyatok és ezüstötök megrozsdásodott. A rozsdásodás tanúskodni fog ellenetek, és tűzként emészti meg a testeteket. Az utolsó napokban halmoztatok fel gazdagságot.” – Jakab 5:1-3

Színe, fénye, oxidációval és elszíneződéssel szembeni ellenállása miatt az arany különösen alkalmas ékszerek és különféle dísz tárgyak készítésére. „Szépek az arcod gyöngysorokkal, nyakad aranyláncokkal.” (Énekek éneke 1:10). Mivel az arany stabilabb és változatlanabb, mint más fémek, nemzetek és népek között standard csere- és kereskedelmi eszközként használják.

Az isteni természet

Ritkasága és nagy értéke miatt az arany a Szentírásban Krisztus menyasszonyának lelki örökségét szimbolizálja az élet legmagasabb szintjén, az isteni természetben. (2 Péter 1:4). A mai igeverset az Úr üzenetéből vettük, amelyet a

Jelenések könyvében szereplő hét gyülekezet utolsó „-jének (gyülekezetnek) címezte. Ez az inspiráló ígélet így hangzik: „Aki győz, annak helyet adok magammal az én trónomon, amint én is győztem, és leültem Atyámmal az ő trónjára.” (Jelenések 3:21). A hűséges keresztények részesülnek az isteni természetben, mint „Krisztus” tagjai, és a jövőbeli mennyei királyságban a Messiás trónján ülve jelennek meg. Jézus megígérte: „Nektek adom a királyságot, ahogy az én Atyám nekem adta.” – Lukács 22:29

Krisztus menyasszonya

Az Ószövetségben a jövőbeli események előképeiként Rebeka, Izsák menyasszonya szimbolizálja Krisztus menyasszonyát, aki hűséges követőiből áll. (Lásd Mózes első könyve 24. fejezet). Ennek illusztrálására arany ajándékokat kapott, amelyek a mennyei Atya csodálatos ígéreteit szimbolizálták, aki menyasszonyt keres szeretett Fiának, Urunk Jézusnak. Rebeka önként elhagyta apja házáat, hogy egy nehéz útra induljon, amely jelképezte elkötelezettségét, hogy megismerje leendő férjét, Izsákot, aki viszont Urunk Jézust képviselte. „Amikor a tevék befejezték az ivást, az ember [Izsák szolgálja] kivett egy fél siklus súlyú arany fülbevalót és két tíz siklus súlyú arany karkötőt [Rebeka] kezére.” – Mózes első könyve 24:22

A Zsoltárok könyvében található egy illusztráció a jövőbeli esküvőről, ahol Krisztus menyasszonya aranyba öltözött. Az arany azt jelképezi, hogy ő az isteni életre méltó jutalmat kapja. Erről a csodálatos örökségről a zsoltáros így írt: „Királyok leányai voltak a te nemes asszonyai között; a királyné állt a jobb kezednél, ofir aranyában.” (Zsoltárok 45:9). A királyné kiemelkedett társai, a többi nemes asszony közül, mert hűséges volt az Úrhoz, akit hamarosan feleségül vett, és mert jellemét az igazság és az igazságosság elvei határozták meg. Ugyanebben a zsoltárban ezt olvassuk: „Isten, a te trónod örökké áll, és a te királyságodnak jogar a jog. Szeretted az igazságot és gyűlölöd a gonoszsgot; ezért Isten, a te Istened, felmagasztalt téged társaid föl, és öröm olajával kent meg téged.” – 6–7. vers

Az Ophirra való utalás egy olyan helyre utal, amely a legmagasabb minőségű arany forrásaként volt híres. Így folytatja a zsoltáros: „A király leánya belülről ragyogó, ruhája aranyból készült. A királyhoz varrott ruhában viszik.” – Zsoltárok 45:13,14

A mennyei város

Krisztus jövőbeli menyasszonyáról beszélve, Urunk Jézus így nyilatkozott: „Ti vagytok a világ világossága (). A hegyen épült város nem rejthető el.” (Máté 5:14). Krisztus menyasszonyának

hűséges tagjaihoz intézett utolsó üzenetében bepillantást nyerünk a mennyei városba. „Én, János, láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely Istenből, a mennyből szállt alá, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férjének díszesítve várja.” (Jelenések 21:2). Szimbolikus nyelven János ugyanebben a fejezetben később leírja a dicsőségben ragyogó Krisztust. „Elvitt engem a Lélek egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istenből, a mennyből szállt alá, és Isten dicsőségével ragyogott. Fénye olyan volt, mint a legértékesebb kő, mint a jáspis, tiszta, mint a kristály.” – 10–11. vers

Ahogyan az arany Krisztus mennyei menyasszonyához kapcsolódott, úgy a mennyei város is isteni intézménynek tekintett. „A város falai jáspisból voltak, és a város tiszta aranyból, mint a tiszta üveg. A város falainak alapjai mindenféle drágakővel voltak díszítve. ... A tizenkét kapu tizenkét gyöngy volt, mindegyik kapu egyetlen gyöngyből készült. A város nagy utcája aranyból volt, olyan tiszta, mint az átlátszó üveg.” (18-21. versek). Így Isten városa a dicsőséges Krisztust képviseli, aki arra készült, hogy részt vegyen a nemzetek feletti uralomban. A mennyei város Krisztus dicsőséges jövőbeli királyságának irányítása alatt a föld minden családjának áldásának központja lesz. - Mózes 22:18; ApCsel 3:25

A régi rend elmúlik

Most éljük ennek a „jelenlegi gonosz világnak” utolsó éveit, és Urunk ígéretes visszatérésének kijelölt idejét (Galata 1:4). Ez egy különleges próbatétel és megpróbáltatás ideje lesz azok számára, akik Krisztus Jézusban válaszoltak a mennyei hívásra. Malakiás prófétai szavaiból ezt olvassuk: „Ki állhat meg az ő eljövetelének napján? Ki maradhat meg, amikor megjelenik? Mert ő olyan, mint a tűz, mint a ruhákat fehéritő erős szappan. És ő ül majd, mint az ezüstöt tisztító és finomító, és megtisztítja a Lévi fiait, és megpróbálja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igaz áldozatot mutassanak be az Úrnak.” – Malakiás 3:2,3

Látjuk, hogy a világ régi társadalmi rendje, amely önzésen és büszkeségen alapult, Krisztus eljövetelének előkészítéseként elmúlik. A nemzetek között zajló felfordulás bizonyítékként Lukács feljegyezte Jézus szavait: „Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, és a földön nemzetek szorongatása és zavarodottság, a tenger és a hullámok zúgása. az emberek szívét félelem fogja el, és azok, akik a földre jönnek, megrémülnek, mert a mennyek hatalmasságai megrendülnek. Akkor meglátják az , az Emberfiát, felhőben jönni,

hatalommal és nagy dicsőséggel.” – Lukács 21:25-27

Ma mindenhol körülöttünk látjuk a megjövendőt „nemzetek szorongatását és zavarodottságát”, és nincs látható megoldás vagy menekvés. Az önzés, a gyűlölet, a büszkeség és az agresszió szelleme kegyetlen és hatalmas zsarnokságok kialakulásához vezetett. A bűn, a korrupció és az igazságtalanság biztosan hozta magával szörnyű következményeit. Az ember ma már többszörösen képes megsemmisíteni önmagát. Azonban Isten csodálatos ígéretei biztosítanak bennünket arról, hogy az emberi család nem fogja megsemmisíteni önmagát. A Szentírás tanítja, hogy az emberi önzés végül önpusztításhoz vezetne, ha nem korlátozná az isteni hatalom és beavatkozás. Jézus beszélt erről a szörnyű időről és a nagy nyomorúságról, amely felé a világ most halad. Azt mondta: „Ha azok a napok nem lennének lerövidítve, senki sem menekülne meg; de a választottak miatt azok a napok lerövidítve lesznek” (Máté 24:22). Krisztus és az ő egyháza, a királyság hatalmában és dicsőségében, a megfelelő időben be fog avatkozni, és megkezdni az emberiség megáldásának és Istenhez való visszaállításának munkáját.

A nyögő teremtés

A szegény, sóhajtozó emberi teremtés meg lesz mentve saját önző és gőgös örületéből. Minden nemzeti () és nemzetközi probléma megoldásra kerül Krisztus királyságának irányítása alatt. Megígérték nekünk, hogy minden igazságtalanság eltűnik a földről: „És Isten eltöröl minden könnyet a szemükről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem sírás, sem fájdalom, mert az előbbiek már elmúltak. És az, aki a trónon ült, így szólt: Íme, újjá teszem mindeneket. És így szólt hozzám: Írd meg, mert ezek a szavak igazak és hűek.” – Jelenések 21:4,5

Az idő, amelyben most élünk, közel kétezer év csúcspontja, amelynek során Jézus hű követői elfogadták a mennyei hívás meghívását. Így közel vagyunk a „bárány esküvőjének” idejéhez. Így olvassuk: „Örüljete és ujjongjatek, és adjatek neki dicsőséget, mert eljött a Bárány esküvője, és felkészült a felesége. És neki adatott, hogy finom, tiszta, fehér vászonba öltözzön, mert a finom vászon a szentek igazsága. És ő mondja nekem: ... Ezek az Isten igaz szavai.” – Jelenések 19:7-9

A hit próbája

E kor végnapjai különleges próbatételek ideje az Úr népének, és Krisztus minden tagjának hite

megtisztul, megpróbáltatáson megy keresztül és beigazolódik. János ezeket a prófétai szavakat írta le erről az időről a Jelenések könyvében: „Eljött az ő haragjának nagy napja, és ki állhat meg?” (). Most tanúi vagyunk a földön lévő összes intézmény gyors összeomlásának.

Jézus azt mondta: „Amikor ezeket látjátok, tudjátok, hogy közel van az Isten országa. Bizony mondom néktek, hogy ez a nemzedék nem múlik el, míg mindezek meg nem történnek. A menny és a föld elmúlik, de az én szavaim nem múlik el. Vigyázzatok, hogy a ti szívetek ne legyen terhelt a kóros evés, ivás és az élet gondjaitól, és az a nap ne érjen titeket hirtelen, mint a csapda. Mert eljön mindazokra, akik az egész földön élnek. Legyetek mindig éberek, és imádkozzatok, hogy elkerülhessétek mindazt, ami bekövetkezik, és hogy állhassatok az Ember Fia előtt.” – Lukács 21:31-36

Hit és cselekedetek

Mindig is igaz volt, hogy azok, akik elfogadták a mennyei hívást, hogy Krisztussal együtt örökösök legyenek, alaposan meg lesznek próbáltatva. Mindenkinek szilárdan kell állnia Isten Szent Igéjének hitében. „Legyetek éberek, álljatok szilárdan a hitben, legyetek bátrak, legyetek erősek.” (1 Korinthus 16:13). Ha megfelelő mértékű hit alakul ki bennünk, az biztosan megmutatkozik a

2025. augusztus

gyümölcsökben (). Azok, akiknek csak mérsékelt hitük van, még nem jutottak el odáig, hogy élő hitük legyen. Ezért kérdezi Jakab apostol: „Mi haszna van, testvéreim, ha azt mondjátok, hogy hisztek, de a cselekedeteitek nem ezt mutatják? Az ilyen hit megmenthet valakit? ... Látjátok tehát, hogy a hit önmagában nem elég. Ha nem eredményez jó cselekedeteket, halott és haszontalan. Igen, valaki azt mondhatja: Neked van hited, nekem cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a hitedet cselekedeteid nélkül, és én megmutatom neked a hitemet a cselekedeteimmel.” – Jakab 2:14,17,18

Hitünk és egész lényünk, mint egyének, most különösen próbára van téve, és ezért Urunk így buzdít minket: „Legyetek hűségesek a halálig!” (Jelenések 2:10). Krisztus leendő menyasszonyának minden tagjának a halálig tartó hűsége azt jelenti, hogy örökséget kapnak vele a dicsőségben, és azt a csodálatos ígéretet, hogy vele együtt részesülnek a föld minden családjának áldásában. Ez a legnagyobb ajándék, amit valaha kaphatunk, és érdemes arra törekedni, hogy elérjük, és felkészüljünk rá. Urunk hűséget kér tőlünk. Meg akar tisztítani minket minden szennyeződéstől, beleértve az önakaratot és a test minden cselekedetét. – Galátus 5:19-21; 1 Korinthus 5:7,8; 2 Timóteus 2:21

Bár a cselekedetek elengedhetetlenek, mindig a keresztény hit megfelelő alapjainak tükröződését kell jelentenie. Az, akinek élete nem teljes összhangban van a hittel, meggyalázza azt a hitet, és az ilyen hit halott. Jakab így ír: „Nem emlékeztek arra, hogy őszünk, Ábrahám cselekedeteivel bizonyította igazságát Isten előtt, amikor feláldozta fiát, Izsákot az oltáron? Látjátok, hite és cselekedetei együtt működtek. Cselekedetei tették teljessé hitét. Így történt, ahogy az Írások mondják: Ábrahám hitt Istennek, és Isten igaznak tartotta őt a hite miatt. Sőt, Isten barátjának is nevezte. Látjátok tehát, hogy cselekedeteinkkel bizonyítjuk, hogy igazak vagyunk Isten előtt, és nem a hitünkkel. Rahab, a prostituált nő is egy példa erre. Cselekedeteivel bizonyította, hogy igaz Isten előtt, amikor elrejtette a követeket, és biztonságban elindította őket egy másik úton. Ahogy a test lélegzet nélkül halott, úgy a hit is halott jó cselekedetek nélkül.” – Jakab 2:21-26

Ha Ábrahám és más hit hősei csak egymás között beszélgettek volna a hitükről, soha nem lettek volna hit hősei, és nem kaptak volna jó értékelést a hitükért. A Szentírás azt mutatja, hogy hitben jártak, és cselekedeteik összhangban voltak a hitükkel. Így cselekedeteik által lett teljes a hitük. A mi hitünknek is élnie kell, aktívnak kell lennie, és szeretettel kell működnie bennünk. - Galata 5:6; Efézus 6:23

A szeretet jele

A szeretet tulajdonságának fejlesztését is hangsúlyozni kell, bár ez nem helyettesíti a mennyei elhívást elfogadó emberek életében más fontos tényezőket. Például a szeretet nem helyettesítheti a tanítást, de útmutatást ad a tanítás helyes alkalmazásához. A szeretet nem helyettesítheti a hitet vagy az Úr nevében végzett tevékenységet, de ez az egyetlen, Isten által elfogadható motiváció a hitre és a szolgálatra.

Amíg egy lélekben, egy szívvel állunk, és együttműködünk másokkal, akik ugyanolyan értékes hitűek, „tisztá szívből, buzgón” kell szeretnünk egymást (1 Péter 1:22). Ösztönöznünk kell egymást „a szeretetre és a jó cselekedetekre”, és kerülnünk kell minden olyan szót és cselekedetet, amely félreértést vagy viszályt okozhat (Zsidók 10:24). A hit és a szeretet kéz a kézben kell, hogy járjon. Ha szilárdan állunk a hitben, és a szeretet által élünk, akkor „Isten hatalmával őrizve vagyunk” (1 Péter 1:5).

Sokak szeretete „meghidegülhet”, de a mi szeretetünk mások iránt, ha szilárdan állunk a hitben, buzgónak kell maradnia, még akkor is, ha egyesek elutasítják. (Máté 24:12). Ha bántanak vagy szidalmaznak minket, vigyáznunk kell, hogy ne viszonzzuk a szidalmazást. Ha üldöznek minket,

soha ne álljunk az üldözők sorába. (1 Péter 2:21-23). Erős hitre és egyre növekvő szeretetteljes szentségre van szükségünk. Ez legyen őszinte vágyunk és buzgó imádságunk. Isten drága Igéje a hitünk szilárd, „ ” alapja, és a mi hitünknek a szeretet által kell működnie. - Galata 5:6

Kitartó hit

Ki kell állnunk a megpróbáltatásokat, és szilárdan állnunk, amíg szeretett Urunk továbbra is finomít, megtisztít és megtisztít minket, hogy elfogadható áldozatot mutathassunk be neki. Ez azt jelenti, hogy naponta fel kell vennünk a keresztünket, és követnünk kell őt. (Lukács 9:23). Ezenkívül szükségessé válik, hogy „várjuk az áldott reménységet és a nagy Isten és Megváltónk, Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltasson minket minden gonoszástól, és magának szent népnek tisztítson meg, aki buzgón cselekszik a jó cselekedetekben” (Titus 2:13,14). (Titus 2:13,14). A szeretett finomító kegyesen munkálkodik rajtunk, és nekünk önként kell alávetnünk magunkat ennek a munkának. Mindannyian finomításra és megtisztításra szorulunk, mert a földi, testi edényünkben, amelyben lelki kincseink lakoznak, szennyeződések vannak, akárcsak az aranyban, amelyet a tűzben próbára tesznek. - 2 Korinthus 4:7

A zsoltáros így fogalmazott: „Uram, hallgasd meg hangomat! Hajtsd füledet könyörgésemre! Ha te, Uram, bűneinket feljegyeznéd, ki állhatna meg előtted? De nálad van a bocsánat, hogy félve szolgálhassunk neked. Az Úrra várok, egész lényem () vár, és az ő szavában reménykedem.” – Zsoltárok 130:2-5

Zarándokutunk során nem állhatnánk meg a Mennyei Atya előtt Krisztus igazságának köpenye nélkül. „Nagyon örülök AZ ÚRBAN, lelkem ujjong az én Istenemben, mert megöltözött engem az üdvösség ruhájával, igazság köpenyével fedett be, mint a vőlegény, aki felöltözik ékszerekkel, és mint a menyasszony, aki felékesíti magát ékszereivel.” - Ézsaiás 61:10

A római testvéreknek írt levelében Pál apostol azt írta, hogy azoknak ír, „akik kitartóan cselekszenek jót, és dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek” (Róma 2:7). A galatáknak írt levelében pedig ezt írta: „Ne fáradjunk el a jót cselekedni, mert ha nem lankadunk, akkor a maga idejében aratni fogunk” (Galata 6:9). (Gal 6:9). Urunk soha nem hagy el minket, és szeretettel kívánja, hogy az ő képmására alakuljunk, és az ő képét tükrözzük. (Zsid 13:5). Nekünk kell bátran elviselnünk az ő megtisztító és megtisztító munkáját.

Ahogy az előző versekben is olvashatjuk, nem szabad „fáradnunk a jó cselekedetekben”, és emlékeznünk kell arra, hogy a próbatételünk nem egyszerűen a jó cselekedetekben való kitartás, hanem „a jó cselekedetekben való kitartó állhatatosság”. Ezenkívül viselnünk kell „Isten teljes fegyverzetét” (), hogy képesek legyünk megállni „a gonosz napon”. – Efézus 6:13

Aranyércnél is értékesebb

Péter apostol felhívja figyelmünket az „választottak” osztályára, amelyet az arany szimbolizál, amelyet jelenleg különösen finomítanak. A Krisztus osztályáról így magyarázza különleges elhívásukat: „Kiválasztottak, az Atya Isten előre tudása szerint, a Szentlélek megszentelése által, Jézus Krisztus vérének megszóródására, hogy engedelmesek legyetek. Kegyelem és békesség legyen veletek sokszorosan.” – 1 Péter 1:2

Az apostol így folytatja: „Áldott legyen a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki a maga nagy irgalmából újjáteremtett minket Jézus Krisztus feltámadásával, hogy örök örömünk legyen, romolhatatlan, szennyeződéstől mentes és el nem múlandó örökség, amelyet a mennyben tartanak számotokra, akik Isten hatalmával a hit által megőrzettek az utolsó időben megnyilvánuló üdvösségre. Ebben nagy örömetek van, bár most

2025. augusztus

egy ideig, ha kell, sokféle kísértés [görögül: próbára tétel] miatt szomorúságban vagytok.” Péter azzal a megállapítással zárja, hogy hitünk próbái olyanok, mint az arany, amelyet tűzben próbára tesznek: „Hitetek próbája, amely sokkal értékeesebb, mint a tűzben próbára tett, elpusztuló arany , dicsőségre, tisztességre és dicsőségre találjon Jézus Krisztus megjelenésekor.” – 3-7. versek

Legyen ez a mi bizonyságunk: „Ő ismeri az utamat, amikor megpróbált, aranyként fogok előjönni.” – Jób 23:10